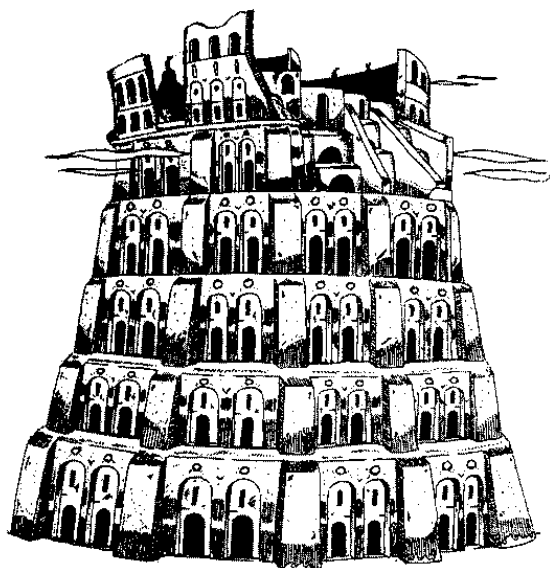


ВАЉЕВСКА
ГИМНАЗИЈА

ПРЕВОДИЛАЧКЕ СВЕСКЕ



БРОЈ
36

ШКОЛСКА
2011/2012.

ГОДИНА
XX

***ПРЕВОДИЛАЧКЕ
СВЕСКЕ***



Blagues HENRI IV

Un jour, Henri IV marchait à quatre pattes, portant sur son dos son fils Louis (le futur Louis XIII), encore enfant.

Un ambassadeur espagnol est entré tout à coup dans l'appartement où était le roi et l'a surpris dans cette posture. Henri IV lui a dit tranquillement:

- Monsieur l'Ambassadeur, avez-vous des enfants ?
- Oui, Sir.
- En ce cas, je peux achever le tour de la chambre.

Source: Internet

АНРИ IV

Једнога дана Анри IV је пузао по соби, носећи на леђима свог сина Луја (будућег Луја XIII) још увек дечака.

Шпански амбасадор је ушао изненада у просторију где је био краљ, и изненадио га у том положају:

- Господине Амбасадоре, имате ли деце?
- Да, господине.
- У том случају, могу да завршим круг по соби.

Превела са француског: Јована Ђокић I-7

Picasso

En pleine gloire, Picasso mangeait dans les plus grands restaurants et faisait souvent des petits dessins sur la nappe en papier qu'il emportait avec lui.

Преводилачке свеске

Un jour, le propriétaire d'un restaurant a proposé à l'artiste de lui offrir le repas s'il acceptait de lui laisser la nappe avec ses dessins. Picasso a accepté. Quelques minutes plus tard, le propriétaire est revenu demander à Picasso: „Maître, pourriez-vous signer votre dessin?“

Picasso, secouant la tête, lui a dit: „Ah, non! Je paie la note, mais je n'achète pas le restaurant. “

Source: „Version Originale“

Пикасо

У јеку славе, Пикасо се хранио у највећим ресторанима и често би цртао на салветама које је односио са собом.

Једнога дана власник једног ресторана је предложио уметнику да ће му поклонити оброк, уколико прихвати да му остави салвету са цртежима.

Пикасо је пристао. Неколико минута касније власник ресторана се вратио и питао Пикаса: " Господине, да ли би сте могли да потпишете Ваш цртеж". Пикасо, одмахујући главом му рече: " А не! Ја плаћам рачун, али не купујем ресторан."



Превео са француског : Вукашин Станојловић I-7

Sartre et Camus

Un jour à Saint-Germain-des-Prés, JeanPaul Sartre buvait un verre avec Albert Camus qui, à l'époque, était un bon ami à lui. Ils étaient très différents physiquement: Camus était bel homme, jeune et séduisant. Sartre était petit, avec un strabisme prononcé, et déjà des cheveux rares. Quelques jolies filles sont passés devant leur table et Sartre s'est montré très charmeur: il a montré son

érudition, sa culture, son humour. Camus, surpris de l'attitude de son compagnon, lui a dit au bout d'un moment

- Mais pourquoi vous donnez-vous tant de mal?

Sartre lui répondu:

- Tu as vu ma gueule?

Source: Les carnets d'A. Camus

Сартр и Ками

Једнога дана у Сен Жермен Де Пре, Жан-Пол Сартр је пио пиће са Албер Камијем, који је у то време, био његов добар пријатељ. Физички су се веома разликовали: Ками је био леп, млад и згодан. Сартр је био мали, изразито разорок, и већ ретке косе. Неке лепе девојке су кренуле ка њиховом столу, и Сартр је био веома шармантан: показао је своју начитаност, културу и хумор. Ками, изненађен понашањем свога пријатеља, после неког времена је рекао:

-Али, зашто се толико трудите?

Сартр ће на то:

-Јесте ли видели моје лице?

Превела са француског: Милица Лазаревић I-2

“Chicken soup for the Teenage Soul's - THE REAL DEAL: SCHOOL”

DOES YOUR SCHOOL HAVE ANY “QUEEN BEES”? You know the type. They're the girls who are impressively pretty, impeccably dressed and impossible to be around – unless of course you're the one of the swarm. In *“Queen Bees and Wannabes”* (the book behind the movie *Mean Girls*), author Rosalind Wiseman explains that these queen bees rule their circle of friends through charisma, force, money, looks and manipulation. Like a hurricane gaining strenght as it moves across

warm water, these girls become more and more powerful by getting others to follow them.

So where do these power mongers come from? Some bizarre island in the South Pacific where designer clothes grow on trees and perfect complexions are handed out for Christmas? And where does this sense of entitlement come from, anyway? My guess is that this entitlement, at least in part, comes from us.

I used to be guilty of “queen bee worshiping”. I thought that perfect appearances meant perfect lives. And even though I didn't necessarily want to be like these girls, I still fell victim to their powerful sting. I fed their hunger by letting them run the school, by being too afraid to stand up to them, by acting honored when they noticed I existed.

Now, looking back at those girls who were the queen bees at my high school, I can't believe that I ever thought they were “all that”. They somehow seem so mediocre, so *normal*. I guess that without the constant worshiping of other girls, these bees really were no different than I was. Better dressed, *maybe*, but the same through and through.

BEHIND THE SCENES OF TWO TEEN QUEENS

Bored with my life, irritated at who I was, and aching for change, I decided that middle school was the perfect time to introduce the “new me” to the world. My goal wasn't to become “popular”. I was simply yearning for a new life. But as I began to morph from an awkward, frizzy-haired, acne-infected brace-face to a smiling, straight-haired, lip-glossed teenybopper, that was what happened. My peers flocked to my side, and I was swept up into a whirlwind of parties and gossip, friends and boys, makeup and drama. Life in the fast lane. I loved it. I loved life in the “in crowd”.

**Одломак из књиге: „Пилећа супа за душе
тинејџера – ПРАВА СТВАР: ШКОЛА”**

Постоје ли у вашој школи „пчеле матице“? Позната вам је та сорта. То су девојке упечатљиве лепоте, беспрекорно обучене и немогуће је прићи им – осим ако нисте члан њиховог роја, наравно. У књизи „*Матица и оне које то желе да буду*“ (књига по којој је направљен филм *Лоше девојке*) ауторка Розалинд Вајзмен објашњава да ове матице управљају својим кругом пријатеља помоћу харизме, силе, новца, изгледа и манипулације. Као ураган који се појачава долазећи преко топле воде, ове девојке постају све моћније и моћније тако што наводе друге да их прате.

Па одакле ове моћнице долазе? Са неког чудног острва у Јужном Пацифику где маркирана одећа расте на дрвећу а савршени тен се добија за Божић? И одакле њима уопште право на такво понашање? Моја претпоставка је да то право, макар делимично, долази од нас.

Некада сам осећала кривицу због „обожавања матица“. Мислила сам да савршен изглед значи савршен живот. Иако нисам неминовно желела да будем као те девојке, и даље сам се осећала као жртва њихових моћних жаока. Толила сам њихову глад пуштајући их да владају школом, тако што сам била исувише уплашена да бих устала против њих, глумећи да сам почаствована када приметете да постојим.

Сада, када се осврнем и видим ко су биле матице у мојој средњој школи, не могу да верујем да сам икада мислила да су биле „све то“. Некако изгледају тако просечно, тако *нормално*. Претпостављам, да нису биле константно обожаване од стране других девојака, ове матице не би биле другачије од мене. Боље обучене, *можда*, али исте као ја у потпуности.

ШТА СЕ КРИЈЕ ИЗА ТИНЕЈЏЕРСКИХ КРАЉИЦА?

Уморна од свог живота, раздражена тиме ко сам, и жудећи за променом, закључила сам да је средња школа

савршено место где бих представила „нову себе“ свету. Мој циљ није био да постанем популарна. Једноставно сам чезнула за новим животом. Али како сам се преобразила од неспретне, коврцаве, бубуљичаве девојке са протезом, у исфенирану девојку, са сјајем за усне, постала сам тинејџерка у тренду. Моји вршњаци су се сјатили око мене и била сам увучена у вихор журки и трачарења, пријатеља и дечака, шминке и драме. Брз такмичарски живот. Волела сам то. Волела сам живот „у гомили“.

Превела са енглеског: Андреа Јосиповић III-5

Deutschlands weibliche Seite

Wie leben Frauen in Deutschland? Noch vor 50 Jahren definierte sich ihre Rolle vor allem über Muttersein und Haushalt – die meisten blieben zu Hause und kümmerten sich um ihre Kinder. Und heute? Klischees spielen kaum mehr eine Rolle, zu verschieden sind die Lebensstile und die Möglichkeiten, welche die finanzielle Unabhängigkeit eröffnet. Das zeigen auch die vier persönlichen Geschichten auf den nächsten Seiten: die einer Stargeigerin, einer Bäuerin, einer alleinziehenden Mutter und einer DJane.

„Das schaffe nicht ich – das schaffen wir“

An ihre Grenzen als Frau stieß Julia Fischer in ihrem eigenen Haus. Sie wollte den Kühlschrank wegschieben. Aber er war ihr zu schwer. Sonst definiert sich die Stargeigerin aber kaum über ihre Rolle als Frau. Sie hält wenig von der Aufteilung „typisch Mann – typisch Frau“. Seit sie vier Jahre alt ist, spielt Julia Fischer Geige. Mit zwölf gewann sie den berühmten Yehudi – Menuhin – Wettbewerb. Seitdem füllt sie Konzerthäuser auf der ganzen Welt. Wenn die 28- Jährige nicht unterwegs ist, lebt sie mit ihrem Mann und ihrem zweijährigen Sohn in Gauting bei München. Der Musikerin war immer klar, dass sie auch mit Kind arbeiten würde. Schon deshalb, weil sie das aus ihrer Familie

nicht anders kennt: Schon beide Großmütter arbeiteten in Vollzeit, die eine als Sekretärin, die andere als Lehrerin. „Außerdem ist der Beruf als Geigerin auch eine ganz besondere Sache“, sagt sie, „das ist ja eine Berufung“. Fischer gibt zwar weniger Konzerte als früher. Aber wenn es wieder passt, soll sich das auch wieder ändern. „Das ist schon ein ganz besonders Privileg“, findet sie. (...) Ein Blick in ihren Terminkalender zeigt, dass sie immer noch viel unterwegs ist – Konzerte in London, der Schweiz, den USA. Wie sie das schafft? „Das schaffe nicht ich, sondern das schaffen wir – meine ganze Familie“, antwortet sie, „mit Fantasie, Flexibilität und sehr viel Organisation.“

Was sich ihrer Meinung nach auf jeden Fall noch ändern muss in Deutschland: Dass Frauen für die gleiche Arbeit weniger Geld bekommen als Männer. Auch wenn das bei der 28-Jährigen nie so war. In ihrem Beruf ist es vielleicht sogar von Vorteil, eine Frau zu sein: Frauen machen sich besser auf CD-Titeln – deshalb werden ihre CDs mehr gekauft. Aber ich werde mich nicht darüber beklagen“, sagt die Musikerin.

„Vieles war ein Kämpfen“

Mit 25 lernte Martina Kirschner ihren Mann kennen. Sie arbeitete damals als Bankangestellte. Weil er einen Bauernhof auf dem Land besaß, war klar, dass sie zu ihm ziehen und Bäuerin werden würde. „Das war eigentlich das Letzte, woran ich gedacht habe“, sagt sie. Aber es war Liebe. Martina Kirschner hörte auf zu arbeiten und besuchte zur Vorbereitung auf das Landleben eine Hauswirtschaftsschule.

Mit ihrem Mann hatte sie in eine traditionelle Familie eingehiratet – und das nicht nur symbolisch. Sechs Menschen wohnten mit den beiden unter einem Dach: die Schwiegereltern, die Tante und drei Geschwister des Mannes. Alleinsein war schwierig: „Man hat alles mitgekriegt, was die anderen geredet haben“, erzählt Martina Kirschner. Auch wenn die Schwiegermutter am Telefon über die Frau ihres Sohnes sprach – was nicht immer nur positiv war. Erst später konnten sie in eine eigene Wohnung ziehen. (...)

Früher war die Arbeit auf einem Bauernhof zwischen Männern und Frauen noch genau geteilt. Das Ehepaar Kischner versuchte, sich die Aufgaben so gut wie möglich nach Laune aufzuteilen: „Wer Lust auf Kochen hat, kocht.“ Die unkonventionelle Rollenaufteilung kam am Anfang nicht bei allen gut an: „Meine Schwiegermutter fand das furchtbar, wenn mein Mann gebacken hat oder Teller spülte.“ Weil ihr Mann aber immer hinter seiner Frau stand, wurde auch das bald akzeptiert.(...)

Martina Kischner möchte nicht mehr ohne die Nähe zur Natur und zu den Tieren leben: „Jede Kuh hat ihren eigenen Charakter“, sagt sie und lacht. Ihr besonderer Wunsch für die nächsten Jahre: Gesundheit für die ganze Familie – wenn nämlich jemand gepflegt werden müsste, wäre das wahrscheinlich vor allem ihre Aufgabe.

„Mütter haben es schwerer“

Plötzlich schwanger – „es war eine Mischung aus Heulen und Lachen“, sagt Jana Görges. Wirklich glücklich war die 24 – Jährige im ersten Moment nicht, aber für sie stand fest : Sie würde das Kind behalten. Als Paulina auf die Welt kam, klappte es mit dem Vater des Kindes auch eine Zeit lang gut. Die beiden lebten zusammen in Berlin und kümmerten sich gemeinsam um das Baby. (...) Schwierig wurde es, als Paulina 10 Monate alt war. Der Alltag war in der Familie angekommen. Mit dem Freund gab es immer wieder Streit, bis Jana mit Paulina eines Tages auszog. Nach 2 Wochen merkte sie: „Ich schaffe das auch allein.“ Sie trennte sich endgültig – und war plötzlich alleinerziehend.

Von Anfang an war klar: Der Vater soll präsent bleiben. Wann er aber auf Paulina aufpasste, war in den ersten Wochen nicht geregelt – und das bedeutete noch mehr Stress für die junge Mutter. Die wurde dann auch von offizieller Seite erstmals deutlich auf den Unterschied zwischen Vater- und Muttersein hingewiesen: Um Hilfe zu bekommen, ging sie mit ihrem Exfreund zur Familienberatung. (...)

Zurzeit nimmt die Studentin ein Urlaubssemester, um ein bisschen Zeit für sich zu haben. Der Vater und die Großeltern

nehmen die Kleine, wenn ihre Mutter am Wochenende ausgehen will. Inzwischen ist Paulina drei, seit zwei Jahren hat Jana Görges einen neuen Freund. Alles hat sich normalisiert. „Ich hätte gern mehr Zeit für mich“, sagt die Berlinerintrotzdem. Nicht nur als Mutter und Freundin, sondern auch als Jana.

„Ich bin richtig zufrieden“

Das Ende kam nach 36 Jahren: Mit 55 trennte sich Liesel Petersmann von ihrem Mann. Irgendwo zwischen Haushalt und Alltag war ihr klar geworden, dass sie nicht mehr so weitermachen konnte. Sie wollte raus aus den familiären Zwängen. Das Haus und der große Garten waren für sie Ballast geworden, von dem sie sich trennen musste. (...)

Die Berufsbiografie der Norddeutschen ist typisch weiblich: Mit 16 zieht sie aus dem Elternhaus aus, um in anderen Haushalten zu arbeiten. Kochen, Kinder hüten – die Schwester findet das gut: „Da hast du ohne Ausbildung Geld auf der Hand, außerdem kannst du die Erfahrung später als Mutter selbst gut brauchen.“ Liesel Petersmann macht dann doch noch eine Ausbildung, zur Sportlehrerin. Als Bewegungspädagogin arbeitet sie nach der Kinderzeit lange mit geistig Behinderten. (...)

Um finanziell unabhängig zu sein, macht sich Liesel Petersmann selbständig. Heute hat sie zwei Berufe: Das meiste geld verdient sie als Fußpflegerin; Als Tanzpädagogin möchte sie anderen Frauen Lust auf freies Tanzen machen. Außerdem ist da noch etwas: Vor vier Jahren fragte eine Freundin, ob sie auf einer Geburtstagsfeier auflegen wollte. Nach jedem Lied blieben die tanzenden Partygäste stehen und applaudierten. „Das war die Initialzündung.“ Heute steht sie bei Partys als Djane Luzie oft hinter dem Mischpult. (...)

Женска страна Немачке

Како живе жене у Немачкој? Још пре 50 година улога жена била је пре свега у мајчинству и кућним пословима - многе су остајале у кући и бринуле се о деци. А данас?

Клишеи не играју више важну улогу, различити су начини живота и могућности које остварују финансијску независност. То показују и четири личне приче на следећим страницама: једне славне виолинисткиње, једне жене са села, једне самохране мајке и једне дискџокејке.

„ЈА НЕ УСПЕВАМ - МИ УСПЕВАМО“

Јулија Фишер је у свом сопственом дому схватила са којим се ограничењима суочава као жена. Хтела је да одгура фрижидер. Али је он за њу био претежак. Иначе, славна виолинисткиња себе једва да дефинише кроз своју женску улогу. Она се не слаже са поделом „типичан мушкарац – типична жена“. Јулија Фишер свира виолину од своје четврте године. Са дванаест година победила је на славном такмичењу „Јехуди Мењухин“ . Од тада пуни концертне сале широм света.

Када двадесетосмогодишњакиња није на путу живи са мужем и двогодишњим сином у Гаутингу код Минхена. Мизичарки је увек било јасно да ће наставити са послом и када буде имала дете. Већ и због тога што је и са њеном продицом био исти случај: већ обе баке раде пуно радно време, једна као секретарица, а једна као учитељица. „Осим тога је позив виолинисткиње такође веома нарочит“, каже она, „то је права посвећеност“. ФишEROVA одржава додуше мање концерата него раније. Али кад јој буде опет одговарало, то ће се поново променити. „То је једна посебна привилегија“, сматра она. (...) Поглед на њен планер показује да још увек пуно путује – концерти у Лондону, Швајцарској, САД. Како то постиже? „То не постижем ја, то постижемо ми – моја цела породица“, одговара она, „помоћу фантазије, флексибилности и пуно организације.“

Шта по њеном мишљењу у сваком случају треба да се поромени у Немачкој: То да жене за исти посао добијају мање новца него мушкарци. Чак и ако то код ове двадесетосмогодишњакиње никада није био случај. У њеном позиву је бити жена можда чак и предност: Жене изгледају

боље на омотима CD-а – због тога се њихови CD-ови више купују. „Али се ја на то нећу жалити“, каже ова музичарка.

„Било је много борбе“

Мартина Киршнер је упознала свог мужа са 25 година. Тада је радила као службеник у банци. Пошто је он поседовао фарму на селу, било је јасно, да ће постати жена са села. „То је истину говорећи, било последње на шта сам помислила“, каже она. Али то је била љубав. Мартина Киршнер је престала да ради и похађала је припремну за живот на селу у једној домаћинској школи. Са њеним супругом, она се удомила у једну традиционалну породицу - и то не само симболично. Шесторо људи са њих двоје живело је испод једног крова: свекар и свекрва, тетка и троје браће и сестра од супруга. Било је тешко бити сам: „Могло се чути и видети све што су други говорили“, прича М.К. Такође када је свекрва говорила на телефон о жени свог сина - сто није увек само позитивно било. Тек касније могли су да се преселе у сопствени стан. (...) Раније је рад на фарми између људи и жена био тачно подељен. Брачни пар Киршнер је покушао да подели задужења по својој вољи: „Ко воли да кува, кува“. Неконвенционална расподела улога на почетку није свима одговарала: „Моја свекрва је сматрала одвратним, када је мој муж кувао ручак или прао тањире“. То да је њен муж увек подражавао своју жену, ускоро је било прихваћено.

М.К. не жели више да живи без близине природе и животиња: „Свака крава има свој сопствени карактер“, каже она и смеје се. Њена посебна жеља за наредну годину: здравље за целу породицу - када би наине неко морао да негује, онда би то сигурно била она.

„Мајкама је теже“

Изненада трудна-“И плакала бих и смејала се у исто време”, каже Јана Гергес. У првом тренутку није била баш срећна 24-орогодишњакиња, али једно је било сигурно; Она би да задржи дете. Када је Паулина дошла на свет, дуже време је

Преводилачке свеске

све добро функционисало и са Паулиним оцем. Живели су заједно у Берлину и бринули су заједно око бебе. (...)

Теже је постало када је Паулина напунила десет месеци. Свакодневница је стигла у малу породицу. Са Паулиним оцем се све чешће свађала све до момента када се са бебом није иселила. После две недеље приметила је: "И сама то могу". Званично су и раскинули, а она је изненада постала самохрана мајка.

Од почетка је било јасно: Отац треба да остане присутан. Првих недеља нису утврдили тачно време ,када би отац пазио на дете, што је мајци доносило још више стреса. А од јавних институција је стигла јасна порука да постоји видна разлика између улога очева и мајки: Како би добила помоћ у решавању ове ситуације, отишла је заједно са бившим дечком у породично саветовалиште. (...)

Тренутно је студенткиња узела одмор од факултета да би имала мало времена за себе. Отац и баба и деде узимају малу, када њена мајка хоће да изађе викендом. У међувремену је Паулина напунила три године, већ две године Јана Гергес има новог дечка. Све се нормализовало. „Радо бих имала више времена за себе”, каже Берлинка упркос томе. Не само као мајка и девојка, већ такође као Јана.

„Заиста сам задовољна“

Након 36 година дошао је крај: Са 55 година Лисел Петерсман се раздвојила од свог мужа. Негде између домаћинства и свакодневнице схватила је да тако даље не може. Желела је да побегне од породичних стега. Кућа и велика башта су јој постали оптерећење, од којих је морала да побегне. (...) Професионална биографија ове Немице са севера је типична женска: Са 15 година је отишла од куће да ради у другим домаћинствима. Кување, чување деце - моја сестра је сматрала да је то добро - "Имаш новац у рукама без завршеног школовања, а то ће ти касније користити као мајци". Лисел се даље образује да би постала и наставница физичког.

Преводилачке свеске

Живи у малом граду у Шлесвих-Холштајну, где се сви знају. То јој није проблем после развода." Мислим да то сам добро поднела". И мушкарци су у одређеним улогама доста под притиском родитеља."Заиста сам задовољна својим животом. Самостална сам".

Подразумева се и то да је финансијски независна. Тренутно има два занимања: Највише новца зарађује као педикир; као педагошки инструктор плеса жели да другим женама покаже задовољство и слободу плеса. Ту је још нешто: Пре четири године пријатељица ме је упитала да ли жели м да пуштам музику на рођендану. Након једне песме гости на журци су умали и аплаудирали ми. После сваке песме гости су умали и аплаудирали ми. „То је била почетна варница.“ Данас често она наступа као ДЈ Луци иза пулта са ДЈ миксетом. (...)

*Превеле са немачког: Софија Урошевић IV-2
Јелена Петровић IV-7
Јована Антић IV-2
Лидија Стојић IV-7*

Vulpes et Luna

Vulpes quaedam de nocte ambulavit secus fluentum viditque umbram lunae in aquis apparere et caesum esse putavit. Coepit igitur aquam lambere, sperans quod, exhausto flumine, fundus arefactus caseum sibi reseraret. Sic igitur non cessavit donec se ipsam lambendo suffocavit.

Лисица и месец

Нека лисица се по ноћи узводно од тока реке шетала и видела одсјај месеца како се појављује у води и помислила да је сир. Стога је почела да пије воду, надајући се да ће након што испразни реку на исушеном дну себи обезбедити сир. Стога она није стајла док саму себе гутањем није удавила.

Ursus et Amici Duo

Duo amici una faciunt iter. Occurrit in itinere ursus. Alter arborem conscendit et periculum evitat; alter, cum meminisset illam bestiam cadavera non attingere, humi sese prosternit animamque continet, se mortuum esse simulans. Accedit ursus, contrectat iacentem, os suum ad hominis os auresque admovet, cadaver esse natus, discedit. Postea, cum socius quaereret quidnam ei ursus dixisset in aurem, respondit, "Monuit ne confiderem amico, cuius fidem adverso tempore non essem expertus."

Amicus certus in re certa cernitur.

Медвед и два пријатеља

Путоваше заједно два пријатеља. На пут им изађе медвед. Један од њих се попе на дрво и избеже опасност; други, кад се сетио да ова звер не би додиривала лешину, простре се на земљу, претварајући се да је мртав. Медвед се приближи оном који је лежао, своја уста је принео устима, па ушима човековим, и оде, видевши да је мртав. Потом, кад је друг упитао шта је њему медвед рекао у уво, одговори, „Подсетио ме је да не верујем пријатељу чију верност у тешким временима нисам проверио.

Прави пријатељ се у невољи познаје.

Пас, поп и бискуп

Erat sacerdos in Tuscia quidam rusticanus, sed opulentus admodum. His caniculum sibi carum, cum mortuus esset sepelivit in caemiterio. Sensit hoc episcopus et, in eius pecuniam animum intendens, sacerdotem veluti maximi criminis reum ad se puniendum vocat. Sacerdos, qui animum episcopi satis noverat, quinquaginta aureos secum deferens ad episcopum devenit, qui sepulturam canis graviter accusans iussit ad carceres sacerdotem

Преводилачке свеске

duci. Hic vir sagax: "O pater" inquit. "Si nosceres, qua prudentia caniculus fuit, non mirareris, si sepulturam inter homines meruit; fuit enim plus quam ingenio humano, tum in vita, tum praecipue in morte."-"Quidam hoc est?" ait episcopus- "Testamentum", inquit sacerdos. "In fine vitae condens, sciensque egestatem tuam, tibi quinquaginta aureos ex testamento reliquit, quos mecum tuli." Tum episcopus et testamentum et sepulturam comprobans accepta pecunia sacerdotem absoluit.

У Тоскани беше неки сеоски свештеник, али веома богат. Када му је вољено псетанце умрло, овај га је сахранио на гробљу. Дозна ово бискуп и желећи да се обогати, позва код себе свештеника кога треба казнити као кривца због највећег злочина. Свештеник који је бискупуву ћуд довољно познавао, носећи са собом педесет златника дошао је код бискупа, који га тешко оптужујући за сахрану пса одведе у затвор. Овај домишљат човек рече: "О оче, да знаш како је паметно било псетанце не би се чудило, што је заслужило сахрану међу људима, јер био је више него људског карактера, како у животу, тако поготово у смрти."-"Шта је ово," рече бискуп- "Тестамент", рече свештеник. "Састављајући га на крају живота и знајући за твоју оскудицу, оставило ти је педесет златника у тестаменту, које сам понео са собом." Тад епископ признајући и тестамент и сахрану пошто је примио новац ослободио

*Превели са латинског : Милица Сарић
Марко Путниковић IV-4*

Scientists Solve Puzzle of Black Death's DNA

After the Black Death reached London in 1348, about 2,400 people were buried, near the Tower of London, in a cemetery that had been prepared for the plague's arrival. From the teeth of four of those victims, researchers have now reconstructed the full DNA

of a microbe that within five years felled one-third to one-half of the population of Western Europe.

The bacterium that causes plague, *Yersinia pestis*, is still highly virulent today but has different symptoms, leading some historians to doubt that it was the agent of the Black Death.

Those doubts were laid to rest last year by detection of the bacterium's DNA in plague victims from mass graves across Europe. With the full genome now in hand, the researchers hope to recreate the microbe itself so as to understand what made the Black Death outbreak so deadly.

So far, the evidence points more toward the conditions of the time than to properties of the bacterium itself. The genome recovered from the East Smithfield victims is remarkably similar to that of the present-day bacterium, says the research team.

This is the first time the genome of an ancient pathogen has been reconstructed, opening the way to tracking other ancient epidemics and how their microbes adapted to human hosts. The researchers hope eventually to modify a living plague bacterium so that its genome is identical to that of the agent of the Black Death. Such a microbe could be handled only in special secure facilities. But even if it did infect a person, the bacterium would be susceptible to antibiotics.

Научници решавају загонетку ДНК Црне смрти

Након што је Црна смрт стигла до Лондона 1348. године, сахрањено је око 2400 људи у близини Лондонске тврђаве, на гробљу које је било припремљено за долазак куге. На основу зуба четири жртве, истраживачи су сада потпуно реконструисали ДНК микроба који је у року од пет година покосио од једне трећине до једне половине становништва Западне Европе.

Бактерија која изазива кугу, *Yersinia pestis*, је и дана с веома заразна, али има другачије симптоме које наводе

Преводилачке свеске

историчаре на сумњу да је она била преносилац Црне смрти. Те сумње су саборављене прошле године открићем ДНК те бактерије у жртвама куге из масовних гробница широм Европе. Сада, са потпуним геном у рукама, истраживачи се надају да ће реконструисати такав микроб да би разумели шта је избијање Црне смрти учинило тако смртоносним.

До сада, докази указују више ка условима времена него на особине саме бактерије. Ген реконструисан из жртава Источног Смитфилда је невероватно сличан данашњој бактерији, каже истраживачки тим. Ово је први пут да је ген старе патогене бактерије реконструисан, отворивши пут за праћење других древних епидемија и како се њихови микроби адаптирају на човека. Истраживачи се надају да ће коначно модификовати живу бактерију куге тако да њен ген буде идентичан оном који је преносио црну смрт. Са таквим микробом ће моћи да се ради само у специјално обезбеђеним објектима. Чак и ако се нека особа инфицира, бактерија ће бити осетљива на антибиотике.

*Превеле са енглеског: Маријана Мирковић
Милица Андрић II-5*

Mystères

Fait divers

Région Normandie

Un pilote de ligne voit un objet mystérieux planer devant lui!

Dans le soirée de 21 juin, le capitaine Bernard, pilote de ligne de la compagnie Air-Voyages, a reperé un objet lumineux à 20 kilomètres à l'ouest du Mont-Saint-Michel. Son avion volait à 8000 mètres d'altitude. Le capitaine Bernard raconte: <<C'était un disque jaune, très net, très lumineux. Il planait en dessous de l'avion à 5000 mètres. J'ai pensé que c'était un ballon, mais il était beaucoup plus grand et il avait vraiment la forme d'un disque. Plus j'ai remarqué un deuxième objet plus loin,

Преводилачке свеске

exactement pareil. Je suis resté calme. Je devais d'abord penser à la sécurité de mes passagers. Je ne me suis pas approché. Je ne dis pas que s'était un ovni; je n'ai rien vu de pareil pendant toutes mes années de vol!>>

Вести

Регија: Нормандија

Пилот видео мистериозни летећи објекат испред себе!

У вечерњим сатима 21. јуна, капетан Бернар, цивилни пилот компаније Air-Voyages, приметио је светлећи објекат 20 километара западно од брда Сен Мишел. Његов авион је летео на 8000 метара надморске висине. Капетан препричава: „Био је то жути тањир, чист, светлећи. летео је изнад авиона на 5000 метара. Мислио сам да је то лопта, само јако велика и издужена попут диска. Мало даље сам приметио још један потпуно исти објекат. Остао сам миран. Морао сам прво да размишљам о безбедности својих путника. Нисам му се приближавао. Не кажем да је то био НЛО, али нисам видео нешто овакво за све године како летим.“

Превела са француског: Јелена Вучићевић I-4

Le père de la science – fiction

L'île mystérieuse, Michel Strogoff, Vingt Mille Lieues sous les mers, Le Tour du monde en 80 jours... Jules Verne, né au cœur de Nantes, sur l'île Feydeau, le 8 février 1828 et mort le 24 mars 1905 à Amiens, a écrit plus de soixante livres, la plupart rassemblés sous le titre de *Voyages extraordinaires* et publiés par Jules Hetzel sous des couvertures chatoyantes qui valent aujourd'hui un prix d'or.

Ensemble, les deux Jules ont inventé une littérature d'un genre nouveau, destinée à l'édification de la jeunesse, nourrie de l'explosion des sciences et techniques de la seconde moitié du XIXe siècle. Une littérature d'aventures et d'anticipation que

Преводилачке свеске

l'écrivain, né à Nantes en 1828, regretta de voir méprisée par le milieu des lettres françaises de son temps. Elle assure pourtant son triomphe, dès 1863, à travers la publication de *Cinq semaines en ballon*. Une enfance sur les quais de Nantes, nimbée d'un parfum de goudron et d'épices, la passion du récit d'aventures, une imagination fertile, lui avaient fait tourner le dos très tôt à l'avenir de juriste que lui dictait son père, avoué. Monté à Paris en 1848, il se voyait auteur de théâtre et fascine par Alexandre Dumas, Victor Hugo ou Alfred de Musset, avait écrit ses premières pièces dès 1850.

Le démon de l'écriture "seule source du bonheur véritable", ne l'a plus quitté. Le génie du marketing d'Hetzel, éditeur, mais aussi conseiller et ami, lui a permis de quitter son travail à la Bourse de Paris pour s'y adonner à temps plein. Au Crotoy, en baie de Somme. Puis à Amiens, d'où était originaire sa femme, Honorine, et où il est mort, le 24 mars 1905.

La vie de ce "conteur d'histoires qui ne se voulait surtout pas idéologue", selon Jean – Paul Dekiss, l'un de ses biographes, était celle d'un conservateur bourgeois. Toute son œuvre elle le rêve (d'une étonnante précision) du monde dans lequel nous vivons aujourd'hui.

C'est sans doute pour ça qu'on l'a autant adapté au cinéma. Et qu'on le lit toujours, en ce XXI^e débutant. Les adultes pus que les enfants. Tels ces „Veronolgues“ qui se réunissent dans des sociétés savants ou sur Internet. Il est actuellement, selon l'Unesco, l'auteur le plus traduit au monde (en 25 langues) avec Lénine et Shakespeare. Avait-il osé en rêver, celui qui se plaignait, en son temps, de ne pas être considéré comme un véritable littérateur?

OUEST-FRANCE, mercredi 23 mars 2005

Отац научне фантастике

Мистериозно острво, Мишел Строгоф, 20.000 миља под морем, Пут око света за 80 дана... Жил Верн, рођен је у срцу

Нанта, на острву Фејдо, 8. фебруара 1828 године а умро је 24. марта 1905 у Амијену, написао је више од 60 књига. Већи део је сакупљен и објављен под насловом *Необична путовања*, од стране Жила Хецела у сјајним повезу који и данас злата вреди. Заједно, два Жила су изумела нови књижевни жанр намењен едукацији младих, подстакнути развојем науке и технике у другој половини XIXог века. Авнатуристичку литературу и пишчево предвиђање будућности, због чега ће овај писац зажалити видевши да је презрен у тадашњим књижевним круговима Француске. Та његова особина ће му ипак осигурати тријумф од 1863, објављивањем романа *Пет недеља у балону*. Детињство у Нанту испуњено мирисима катрана и зачина, страшћу за приповедањем, бујном маштом, убрзо му је окренуло леђа због адвокатског посла који му је наметао отац. Долази у Париз 1848. и постаје драмски писац, фасциниран Александром Димом, Виктором Игоом или Алфредом де Мисеом пише своја прва дела 1850 године.

Демон писања, »једини извор истинске среће« није га више напуштао. Маркетиншки геније Хецела, уредника, али такође и саветника и пријатеља дозволио му је да напусти свој посао у Париској берзи да би се попуно посветио писању. У Кротоју у заливу Соме. Затим у Амијену, одакле је његова супруга, Хонорин, где је и умро 24. марта 1905. године.

Живот овог «приповедача који за себе никако није желео да буде идеолог» по речима Жан Пол Декиса, једног од његових биографа, био је живот конзервативног грађанина. Целокупан његов рад је један невероватно прецизан сан света у коме данас живимо.

Без сумње је, управо због тога, толико присутно његово дело на филму. И због тога се толико још увек чита, и почетком овог 21. века

Одрасли га читају више него деца. Такви су „Верновци“ тј. љубитељи Жила Верна који се окупљају у научним удружењима или на интернету. Он је тренутно, по Унеску, најпревођенији писац на свету (његова дела преведена су на 25 језика) заједно са Лењиним и Шекспиром.

Да ли се усудио да о томе машта, онај који се у своје време жалио што није схваћен као прави писац?

Превео са француског: Иван Лукић IV-7

PROJET: ENQUETE SUR LES LEGENDES ET LES SUPERSTITIONS

Bonjour! Mon nom est Heloise. Je viens de Carcassonne, une ville médiévale dans le Languedoc- Roussillon: c'est une région où les légendes sont nombreuses. L'une d'elles est la légende de la Bête du Gévaudan: entre 1764 et 1768, un animal fantastique et féroce aurait dévoré des dizaines de personnes dans les bois et les montagnes du Gévaudan. Moi, je n'y crois pas du tout.

En France, comme dans d'autres pays, il y a des gens superstitieux: ils croient qu'il peut y avoir des présages, des gestes, des objets ou des animaux qui portent bonheur ou malheur.

Source: Ami 3, méthode de français

ПРОЈЕКАТ: ИСТРАЖИВАЊЕ О ЛЕГЕНДАМА И СУЈЕВЕРЈИМА

Добар дан! Моје име је Елоиза. Ја сам из Каркасона, средњевековног града из области Лангдок-Русијон: то је регион у коме постоји много легенди: Једна од њих је легенда о Звери из Геводана: између 1764 и 1768, једна нестварна и дивља животиња је појела десетине особа у шумама и планинама Геводана. Ја у то уопште не верујем.

У Француској, као и другим земљама, постоје сујеверни људи: они верују да постоје пророчанства, покрети, предмети и животиње који доносе добро или зло.....

Превела са француског : Сара Бирчанин I-2

Samedi 14 septembre

Moi, j'ai peur du nombre 13! C'est un nombre qui porte malheur: la preuve, il n'y a pas de rang numéro 13 dans les avions et, dans beaucoup d'hôtels, il n'y a pas de 13^e étage et pas de chambre numéro 13! Je déteste le vendredi 13: c'est un jour dangereux! Ce jour-là, je ne sors pas chez moi. Je ne vais pas travailler, je ne fais pas de courses, je ne pars pas en voyage: je pourrais avoir un accident! Je reste à la maison. Je ne lis pas les SMS de mes amis: je pourrais lire des mauvaises nouvelles... Je ne regarde pas la télé: je pourrais voir des catastrophes... Et quand je lis un livre, je ne lis pas la page 13!

Mais j'ai des amis qui pensent que le vendredi 13 porte bonheur! Ce jour-là, ils jouent à des jeux comme le loto ou bien ils vont au casino et ils jouent leurs numéros fétiches: ils pensent qu'ils ont plus chance de gagner ce jour-là! C'est vraiment idiot! Moi, bien sûr, je ne joue pas: je suis sûr de perdre!

Source : Ami 3, méthode de français

Субота 14. септембар

Ја се лично плашим броја 13! То је број који доноси несрећу: доказ, не постоји тринаести ред авиона, а и у хотелима, нема 13. спрата, а ни 13. собе! Мрзим петак 13. то је опасан дан! Тог дана не излазим из куће. Не радим, не похађам часове, не путујем, јер може да се догоди несрећа! Остајем код куће. Не читам SMS поруке пријатеља, можда прочитам лоше вести... Не гледам телевизор, можда видим катастрофе... А када читам књигу, прескачем 13. страну!

Ипак, неки моји пријатељи мисле да је петак 13. срећан дан! Тог дана, они играју иге као што је лото, а исто тако одлазе у казино и играју са њиховим омиљеним бројевима, јер мисле да тог дана имају више шансе да освоје! То је стварно глупо! Ја, наравно, не играм, јер сам сигуран да губим!

Превео са француског: Урош Ђуровић I-4

JAPANESE SUPERSTITIONS

There are many popular Japanese superstitions. Most of these superstitions are intimately related with the culture and tradition of the Japanese people. It is said that the atomic bomb that caused devastation to the Japanese people also have some link to some superstitious beliefs. Many of the Japanese superstitions have close link with the Chinese traditions also because of the close cultural connections between the two peoples. A major part of the Japanese superstitions are based on the ancient Japanese Pagan beliefs and animalistic traditions in which living and natural things were considered to be endowed with some spirit. Hence in many Japanese superstitions, animal or animal depiction is considered to have the effect of bringing about fortunes good or bad.

In Japanese tradition a person attending a funeral should not enter his home without throwing salt over him. The throwing of salt is believed to be a purification action.

Sleeping with your head in the northern direction could mean that you will have a short life.

Cutting your finger nail at night might be taken as a sign that you will not be with your parents at their death.

A spider can mean both good and bad to you. If it is in the morning that you see a spider, it is good look and you should not kill it. But, on the other hand, if it is at night that you see a spider it means bad luck for you and you can kill it.

If one marries a person who is either three or six years older or younger is bad and it will bring bad luck to the couples

One should keep a well-shaven face. If one wears a moustache it should be well-trimmed. If one violates this norm it will give bad luck.

8 is a lucky number because the pronunciation of the number 'eight' and the pronunciation of the word for 'prosperity' in Chinese are similar.

4 is considered as unlucky. Hence this number is unacceptable for vehicles and houses. It is so because the number 4 in Chinese has the pronunciation similar to the word for the word 'death'.

If one encages and keeps a turtle as a pet, it will ruin his business and fortune, for it will slow a person's business down.

Јапанска сујеверја

Постоје многа популарна јапанска сујеверја. Већина ових сујеверја је блиско повезана са културом и традицијом Јапанаца. Прича се да атомска бомба која је проузроковала пустош Јапанцима такође има неке везе са сујеверјем. Многа јапанска сујеверја су такође блиско повезана са кинеским обичајима због блиских културних веза између ова два народа. Значајан део јапанских сујеверја је заснован на древним јапанских паганским веровањима и анималистичкој традицији по којима се сматра да жива бића и ствари у природи поседују душу. Стога у многим јапанским сујеверјима се сматра да животиња или приказ животиње доноси добру или лошу судбину.

У Јапану постоји обичај да човек који је присуствовао сахрани не би требало да уђе у кућу, а да не баца со иза себе. Верује се да бацање соли представља прочишћење.

Ако вам је глава окренута ка северу у току спавања, то би значило да ћете кратко живети.

Сечење ноктију увече би могао да буде знак да нећете бити са вашим родитељима на њиховој самрти.

Паук може представљати и добро и лоше. Ако ујутру видимо паука, онда је то срећа и не би требало да га убијемо. Али, са друге стране, ако видимо паука увече, онда нам то доноси несрећу и можемо га убити.

Ако се неко венча особом која је три или шест година млађа или старија то је лоше и доноси несрећу пару.

Мушкарац мора имати обријано лице. Ако мушкарац има бркове требало би да су добро уређени. Кршење овог правила доноси несрећу.

Број осам је срећан број, јер су изговор броја осам и изговор речи благостање исти на јапанском језику. Број четири се сматра бројем који доноси несрећу. Стога се овај број не користи на возилима и кућама. То је тако, јер број четири на јапанском језику има исти изговор као и изговор речи смрт.

Ако неко затвори корњачу у кавез и држи је као кућног љубимца, то ће уништити његов посао и богатство, јер ће успорити његов посао.

*Превеле са енглеског: Тијана Ђермановић III-5,
Јелена Игњатовић III-5,
Кристина Ивковић III-5,
Милица Јокић III-5.*



Ми, додуше, кажемо да је смртни час неизвестан, али кад то кажемо, ми тај час замишљамо као да је у неком неодређеном и далеком простору, не мислимо да је у каквој било вези с овим започетим даном и да може значити да смрт - или онај трен кад она први пут делимично завлада над нама, после чега нас више не пушта - може наступити још ово исто поподне, ово поподне чији смо сваки сат унапред распоредили. Стало нам је до наше шетње, да бисмо за месец дана накупили потребни збир чистог ваздуха, двоумимо се бирајући који капут да обучемо, којег кочијаша да позовемо, у фијакеру смо, дан је сав пред нама, кратак, јер хоћемо да се вратимо кући на време, пошто ће нам у посету доћи једна пријатељица; хтели бисмо да и сутра буде исто овако лепо време; а и не слутимо да је смрт, која је путовала по нама другим путевима, по недокучивом мраку, изабрала баш овај дан да ступи на позорницу, кроз неколико минута...

We do say, that the hour of death is uncertain, but when we say that, we think of that moment as if it were in some vague and far away place, we don't think it has anything to do with this day that has already started and that it could mean that death - or that moment when it partly overwhelms us, and then it never lets us go - could come this afternoon, this same afternoon we have already planned. We care about our stroll, so that we could accumulate enough air for a month, we are in two minds about which coat to wear, which coachman to call, we are in the carriage, the whole day is ahead of us, short, because we want to get back home on time, because we have a friend coming over; we want the weather to be as nice tomorrow as it has been today; and we don't even suspect that death, which has travelled on roads unknown to us, through fathomless darkness, has chosen this very day, to come out on the stage, in a couple of minutes...

Са српског превела Христина Матић II-4

Срећа – Десанка Максимовић

Не мерим више време ни сате,
ни по сунчевом врелом ходу;
дан ми је кад његове очи се врате
и ноћ кад поново од мене оду.

Не мерим срећу смехом, ни тиме
да ли је чежња моја од његове јача;
срећа је мени кад болно ћутим с њиме
и кад нам срца бију ритмом плача.

Није ми жао што ће живота воде
однети и моје гране зелене;
сад нека младост и све нека оде;
он је задивљен стао крај мене.

Happiness – Desanka Maksimović

I no longer measure time or hours,
nor track the sun's hot path
day is when his eyes come back to me
And night when they again disappear.

I don't measure happiness with laughter, nor whether
My longing is bigger than his
Happiness for me is when we're both silent
And when our hearts beat in the rhythm of wail.

I'm not sad because the water of life,
will take away my green branches too
Now let the youth and everything go
He enchanted stood by me.

Са српског превела: Ана Ивановић II-4

Friends... Forever?

Those ever-so famous words, “*If only she knew.*” I’ve been saying them ever since I lost her. But she doesn’t know about me losing anything. She doesn’t even know that I’ve felt this way ever since that first day she smiled and said “goodbye” as she flipped back her hair. It keeps me up at night, staring at the ceiling, thinking about everything.

Once I realize that just pondering won't change anything, I pull out my pen and paper and lay out my heart with ink. I stare at the even, blue lines, wondering what shapes and characters could fill up those lines and explain everything to her. But none of them will.

All I know is that she's what I've been searching for. She's my golden ticket to the gates of happiness. Yet these gates remain locked. I'm left in that lonely field of "*friendship*". Sure, a friendship is an outstanding occurrence. But I want to take it one step further. I want to take her to a place she's never been. A place only my heart can describe.

One Saturday afternoon, my mind wandered as she sat there talking about "Mr. Perfect". Before I knew it, I saw myself as that person. A smile came over me. She asked what the smile was for. I wanted to tell her it was from the way the wind blows her long, shiny hair. I wanted to tell her it was from the way her nose scrunches up when she laughs. Yet I told her nothing.

Then a month later I got a phone call. I was anticipating it. Every time the phone rang, my stomach dropped as if I just went down the first dip of a roller coaster, hoping it was her. This time, it was. And she needed to talk. She wanted me to stop by. Her boyfriend had dumped her.

As I made that eight-and-a-half minute drive (not that I've ever timed it or anything), I thought of ways to make her feel better. My ideas were endless; I'd obviously been thinking about this for quite some time. I knew I would treat her like a queen. She smiled at my concern and told me what a true friend I was. "Friend." The word hit me like a hurricane's wave on a beach.

My frustration returned, just as the tide finds its way back to the ocean. Maybe "friends" is all we were ever meant to be? So I just sat there, silent. I kept my real feelings hidden deep inside, behind that little plastic smile I gave her.

Maybe one of these days I will tell her. I will spill everything out to her in a flood of emotion. That day is coming. I've written it out fifty times. When the time does come, and I speak from my heart instead of some little paper I wrote and

memorized, I'll realize that this could possibly be the best thing I have ever done. But I'll never know that feeling, I'll never feel that love, and I'll never love like I did that one night, sitting outside with her, under the porch light, where I began to open the door to my heart.

Пријатељи... заувек

Ове, свима тако познате речи: „Кад би само знала.” У мислима су ми откад сам је изгубио. Али она не зна да сам нешто изгубио. Не зна чак ни да сам ово осећао од тог првог дана када се насмејала и рекла “здрavo” забацивши своју косу. Сама помисао на то, не да ми мира ноћу, гледам у плафон размишљајући о свему.

Онда схватим да размишљање неће променити ништа. Узимам папир и оловку и покушавам да напишем све сто ми лежи на срцу. Зурим у равне, плаве линије, и питам се који облици и слова би могли да попуне ове празнине и да јој све објасне. Али све је узалуд.

Све што знам је да је она оно што сам одувек тражио. Она је моја златна карта до капија среће. А ипак ове капије остају закључане. Немоћан сам у том пустом пољу „пријатељства“. Наравно, пријатељство је нешто сјајно. Али хоћу да направим корак даље. Желим да је одведем на место где никада није била. На место које само моје срце може описати.

Једног суботњег поподнева, моје мисли су одлутале док је она говорила о „Г. Савршеном“. Изненада сам постао свестан да видим себе као ту особу. Појавио ми се осмех на лицу. Упитала ме је чему тај осмех. Желео сам да јој кажем да је то због ветра који јој је мрсио блиставу, дугу косу. Желео сам да јој кажем да ми је симпатично како се на њеном носу направе набори кад се смеје. Ипак, ништа јој нисам рекао.

Онда, месец дана касније, телефон је зазвонио. Наслућивао сам то. Сваки пут када би телефон зазвонио, нешто би ми се преврнуло у стомаку као да се први пут

Преводилачке свеске

спуштам низ ролер-костер, надајући се да је она. Овог пута било је заиста тако. И био јој је потребан разговор. Желела је да свратим до ње. Дечко ју је оставио.

Након вожње од осам и по минута (иако обично не гледам на сат), мислио сам само о томе како ћу је орасположити. Мојим идејама није било краја; очигледно сам о овоме размишљао извесно време. Знао сам да ћу се опходити према њој као према краљици. Насмешила се када је видела да сам забринут и рекла ми да сам јој заиста прави пријатељ. „Пријатељ.“ Та реч ме је посекала као мач.

Немир је опет ушао у мене, као што талас плиме пронађе свој пут назад до океана. Можда једноставно није суђено да будемо ишта више од пријатеља? Тако сам само седео тамо, у тишини. Сакрио сам своја права осећања дубоко у себи, маскирајући их лазним осмехом.

Можда ћу јој рећи ових дана. Излићу сва своја осећања. Тај дан долази. То што ћу јој рећи исписао сам педесет пута. Када дође време и када будем говорио из срца уместо да читам са папира оно што сам написао и запамтио, схватићу да је ово можда најбоља ствар коју сам икада урадио. Али никада нећу спознати то осећање, никада нећу осећати ту љубав, и никада нећу волети као оне ноћи док сам седео са њом испред куће, под сијалицом на трему, где сам почео да отварам врата свога срца.

*Превеле са енглеског: Кристина Ивковић
Милица Јокић III-5*

Fêtes parisiennes

Nouvel An chinois : fin janvier - début février

La communauté chinoise de Paris, présente essentiellement dans le 13^e arrondissement, fête son Nouvel An. C'est l'occasion d'un grand défilé, haut en couleurs, avec dragons, musique et costumes traditionnels.

Marathon de Paris : début avril

Преводилачке свеске

Il réunit jusqu'à 30 000 participants, représentant plus de 70 pays, pour parcourir les fameux 42,195 km au cœur des sites les plus prestigieux de la capitale

Foire du Trône : fin mars à fin mai

La Foire du Trône s'appelait autrefois la Foire au Pain d'Epices. Elle se déroula, sur le cours de Vincennes et prit le nom de Foire du Trône en raison de la proximité de l'avenue du Trône. Célèbre et immense fête foraine, située sur la pelouse de Reuilly dans le 12e arrondissement : grandes roues, maisons hantées, stands de confiseries, gaufres...

La Goutte d'Or en fête : fin juin - début juillet

Festival artistique qui célèbre la diversité ethnique et culturelle de ce quartier du 18e arrondissement. Au programme : théâtre, expositions et concerts de musiques , reggae, rap, gospel ou classique. Le nom de ce quartier remonte au 15e siècle : des vignes y donnaient alors un vin blanc appelé « Goutte d'Or ».

Fête de Ganesh : début septembre

La communauté indienne des 10e et 18e arrondissements fête Ganesh, le dieu à tête d'éléphant, protecteur du foyer qui apporte chance et prospérité.

Fête de l'Humanité : 2e week-end de septembre

Fête populaire organisée par le Parti Communiste et le journal L'Humanité. Restauration bon marché et concerts variés

Techno Parade : mi-septembre

Les musiques électroniques envahissent les rues de Paris.....

Fête des Vendanges : 1er ou 2e week-end d'octobre

Montmartre célèbre les vendanges de son petit carré de vigne et l'arrivée d'une nouvelle cuvée.

Nuit Blanche : début octobre

Quand le monde artistique et culturel parisien se visite... la nuit.

Прославе у Паризу

У Паризу има много прослава. На пример :

- Кинеска Нова година : крај јануара и почетак фебруара

Преводилачке свеске

Кинеска заједница у Паризу ,у тринаестом арондисману, слави Нову годину. Ово је спектакуларна и живописна парада са змајевима, музиком и традиционалним костимима.

- Париски маратон : почетак априла
Окупља око тридесет хиљада учесника који представљају преко седамдесет земаља, покривајући четрдесет две хиљаде сто деведесет пет километара најпрестижнијих места у главном граду.
- Сајам у Трону: крај марта до краја маја
Овај сајам се некада звао и Сајам медањака. Одржан је на пропланцима Венсена а име је добио по авенији Трон која се налази у близини. Изузетно популарни сајам је данас смештен на Реули пољима у дванаестом арондисману: велики точкови, куће страха, слаткиши, грицкалице...
- Празник златне капљице: крај јуна до почетка јула
Овај културни фестивал слави етничку и културну различитост у осамнаестом арондисману, На програму су : позоришне представе, изложбе, музички концерти, реге, реп, црквена и класична музика. Назив овог кварта потиче из 15 века: виногради су даривали бело вино, названо „Златна капњица“.
- Ганешова слава : почетак септембра
Индијска заједница десетог и осамнаестог арондисмана слави Ганеша , бога са главом слона, који је заштитник куће и доприноси срећи и просперитету.
- Празник часописа „Humanité „ : други викенд у септембру
Овај догађај организује Комунистичка партија и новине " Humanité". Има много различитих концерата уз јефтине грицкалице.
- Техно парада : средина септембра
Електронска музика осваја улице Париза:
- Празник бербе грожђа: први или други викенд октобра
На Монмартру се организује фестивал бербе грожђа у малом винограду а поводом промоције новог производа.
- Беле ноћи: почетак октобра

Са француског превела : Данијела Томић III-5

Red Riding Hood

*by Sarah Blakley - Cartwright & David Leslie Johnson
(odlomak)*

From the towering heights of the tree, the little girl could see everything. The sleepy village of Daggornhorn lay low in the bowl of the valley. From above, it looked like a faraway, foreign land. A place she knew nothing about, a place without spikes or barbs, a place where fear did not hover like an anxious parent. (...) Even at age seven, she knew that, somehow, she was different from other villagers. She couldn't help keeping them at a distance, even her friends, who were open and wonderful. Her older sister, Lucie, was the one person in the world to whom Valerie felt connected. She and Lucie were like two vines that grew twisted together in the old song the elders of the village sang.

Lucie was the only one.

Valerie peered past her dangling bare feet and thought about why she had climbed up here. She wasn't allowed to, of course, but that wasn't it. And it wasn't for the challenge of the climb, either- that had lost its thrill a year earlier, when she first reached the tallest branch and found nowhere left to go but the open sky. She climbed up high because she couldn't breathe down there, in the town. If she didn't get out, the unhappiness would settle upon her, piling up like snow until she was buried beneath it. Up here in her tree the air was cool on her face and she felt invincible. She never worried about falling; such a thing was not possible in this weightless universe.

Девојчица је могла видети све са врха тог дрвета. Успавано село Дегерхорн лежало је на дну долине.

Одозго је изгледало као далека, страна земља. Место о коме ништа није знала, место без шиљака или бодљи, место где страх није лебдео околу као какав забринути родитељ. (...)Чак је и са седам година знала да је, некако, другачија од других сељана. Није могла а да их не држи на одстојању, чак и пријатеље који су били отворени и дивни.Њена старија сестра, Луси, била је једина особа на свету са којом је Валери осећала повезаност. Она и Луси биле су попут две винове лозе што расту уплетене из старе песме коју старци из села певају.

Луси је била једина.

Валери је вирнула крај својих босих ногу које је њихала и размишљала због чега се попела овде.То јој није било дозвољено, наравно, али не због тога. Није то било ни због изазова пењања – оно је изгубило своју чар годину дана раније када је први пут дохватила највишу грану и открила да даље не може ићи, осим ка отвореном небу.Она се попела горе у висине јер доле, у граду, није могла дисати. Када не би изашла напоље, несрећа би се настанила на њу, гомилајући се као снег све док не остане затрпана.Овде, на њеном дрвету, осећала је свежину васдуха на лицу а она се осећала невидљивом.Никада није бринула да ли ће пасти; тако нешто није било могуће у том бестежинском свету.

*Са енглеског превеле: Жељка Ранковић
Катарина Молеровић II – 4*

THE BIRTH OF ROBERT FITZOUTH

Although it was a hundred years since the Battle of Hestings, there was no real peace in England. Often the new Norman earls and barons and knights, and their sons and grandsons also, treated the Saxons as mere slaves, serfs to till the land for them and follow them in war, serfs with no rights of their own and no chance of real justice. (...) No wonder that in the year 1160 there was little friendship between Saxon and Norman : no wonder Sir

George Gamwell from Nottinghamshire, a Saxon knight holding the remnant of his ancestor's lands, did not encourage young William Fitzooth, son of the Baron of Kyme, when he came wooing his daughter Joanna.

Sir George was short – tempered and fierce, a bitter man who could never forget his wrongs, nor forgive the Normans whose fathers and grandfathers had wronged him.

As it happened, young William Fitzooth had a Saxon mother and a Saxon grandmother, and was already beginning to feel that he was neither Norman nor Saxon, but British – and that the way to find contentment and security for the country was by justice and not by cruelty. But Sir George would not listen to William, and forbade him ever to enter his house again. Nor would he listen to his daughter, but ordered her as fiercely to keep in her rooms and have no more dealings with the accursed Norman. Joanna went weeping away: but she did not obey her father. That night William Fitzooth stood beneath her window, and they swore to be faithful to one another for ever.

Spring turned into Summer, and William was called away for several months to follow his father to London on the king's business. When he returned in Gamwell, a messenger brought him in secret a letter from Joanna. 'I am in sore trouble', she wrote, 'for, though I keep my bed and fain to be ill, my father will soon know what has chanced between us – and then his fury will be terrible. If he catches you, he will certainly hang you – and I do not know what he will do to me, or to our child when it is born. So, come to me quickly, dear William, and carry me away, for I am in constant fear until I feel your strong arms around me.' Then William called to him three of his most faithful followers, and led the swiftly into Sherwood forest, where they made their camp not far from Gamwell : for he knew that Sir George missed his daughter he would suspect him, and seek for her first at Kyme.

When the sun had set, William and his men came silently and stealthily to Gamweel Hall, made their way into the garden, and stood beneath Joanna's window.

She was waiting for them, all ready to flee away, and leapt bravely from the window into the grate red cloak which the four held for her. Then William took her in his arms, and carried her slowly and tenderly away from Gamwell and out into the silent forest where the green leaves shimmered in the moonlight and the hoot of an owl or the bark of a fox were the only sounds in the stillness.

РОЂЕЊЕ РОБЕРТА ФИТЦУТА

Иако је то било сто година након битке код Хестингса, није било правог мира у Енглеској. Често су се нови нормански грофови, витезови и барони, и њихови синови и унуци такође, понашали према Саксонцима као према самим робовима – кметовима који обрађују земљу за њих и прате их у рат – кметовима који немају своја права и немају прилику за правду. (...) Није ни чудо што је 1160. године ту било мало пријатељства између Саксонаца и Нормана : није ни чудо што Ђору Гемвел из Нотингхемшира, саксонски витез који је поседовао земљу својих предака, није подржао младог Вилијама Фитцута, сина Барона од Кајме, када је дошао да запроси његову ћерку Ђоану.

Господин Ђору био је кратког фителиа и жестоке нарави, огорчени човек који никад није могао да заборави своје погрешке, нити опрости Норманима чији су се оци и дедови огрешили о њега.

Како се и догодило, млади Вилијам је имао мајку саксонског порекла и бабу саксонског порекла и веш је почињао да се осећа као да није ни Норман ни Саксонац, већ Британац – и да је начин да пронађе задовођење и сигурност земље био пут правде, а не пут суровости. Али господин Ђору није хтео да саслуша Вилијама и забранио му је да више икада уђе у његову кућу. Није хтео ни своју ћерку да саслуша већ јој је наредио да остане у својим одајама и да више нема посла са проклетим Норманом. Ђоана је плачући отишла; али

није послушала свог оца. Те ноћи Вилијам Фитцут стајао је испод њеног прозора и они су се заклели да ће бити верни једно другоме заувек. Потом је Вилијам посећивао Јоану ноћ за ноћ, пео се опасно до њеног прозора у тами и одлазио у журби пре него што би сунчева светлост дошла.

Пролеће је заменило лето и Вилијам је био позван да оде на неколико месеци како би пратио свог оца у Лондон на краљеву дужност. Када се вратио у Гемвел, гласник му је у тајности донео писмо од Јоане. „У болној сам невољи“, написала је, „иако остајем у кревету и претварам се да сам болесна, мој отац ће ускоро сазнати шта се збило међу нама и тада ће његов бес бити ужасан. Ако те ухвати, засигурно ће те обесити – и не знам шта ће урадити мени или нашем детету када буде рођено. Зато дођи до мене брзо, драги Вилијаме, и одведи ме, јер у сталном сам страху док не осетим твоје снажне руке око себе“.

Онда је Вилијам позвао к себи своја три највернија пратиоца и хитро их одвео у Шервуд шуму где су направили свој камп, недалеко од Гемвела : јер је знао да када господин Јору примети да му је ђерка нестала, посумњаће на њега и прво ће је тражити у Кајму. Када је сунце зашло, Вилијам и његови људи дошли су тихо и кришом у Гемвел двор, отишли су до баште и стајали су испод Јоаниног прозора. Она их је чекала, спремна да побегне, и храбро је скочила са прозора на велики црвени огртач који су она четворица држала за њу. Онда ју је Вилијам узео у своје наручје и одвео је полако и нежно из Гемвела, напоље, у тиху шуму где се зелено лишће пресијавало на месечини и хук сова и завијање лисица били су једини звуци у тишини.

Са енглеског превела: Симонида Тимотић II-4

CHARLIE CHAPLIN

Charlie Chaplin était de passage à Londres quand il a appris que, dans le quartier de son hotel, il y avait un concours de sosies da Charlot.

Il s'y est rendu anonymement, a fait sa démonstration... et a fini classé 27e !

Чарли Чаплин је био у пролазу у Лондону када је сазнао да је у кварту где се налазио његов хотел, било такмичење за двојника Шарлоа (Чарли Чаплина). Пријавио се на такмичење анонимно, приказао своју тачку... и завршио на 27. месту!

Превела са француског : Исидора Пјевчевић I-4

Saint-Germain-Des-Prés

Ce beau quartier parisien est un lieu de réunion d'intellectuels et d'artistes depuis le XVIIe siècle. Il a pris son nom de l'ancienne abbaye de Saint-Germain-des-Prés, la plus prestigieuse de Paris jusqu'à la Révolution.

Les encyclopédistes Diderot i D'Alembert se réunissaient au café "Landelle" et au "Procope", celui-ci existe toujours.

Picasso a eu son atelier dans la rue des Grands-Augustins de 1937 à 1967. En 1937, l'écrivain irlandais Samuel Beckett s'est installé à Paris. Il a fréquenté Saint-Germain, où il s'est lié d'amitié avec le sculpteur suisse Alberto Giacometti.

Pendant la Seconde Guerre mondiale, les cafés du quartier ont été des lieux de rencontre:chaque jour, Jean-Paul Sartre et Simone de Beauvoir s' installaient dans l'un des trois cafés mythiques:"Aux deux Magots", le "Café de Flore" et la "Brasserie Lipp".

Après la guerre, le quartier est devenu le centre de la vie culturelle parisienne. A la fin des années 40, l'écrivain et musicien

Преводилачке свеске

Boris Vian animait les clubs de jazz du quartier qui recevaient des jazzmen américains comme Duke Ellington ou Miles Davis.

Pendant les années 50 et 60, philosophes, auteurs, acteurs et musiciens fréquentaient les boîtes denuit et les brasseries où la philosophie existentialiste coexistait avec le jazz américain.

A partir des années 70, le quartier est devenu plus commerçant et moins intellectuel. Cependant, on retrouve toujours à la 'Brasserie Lipp' de nombreux journalistes, acteurs et hommes politiques.

Source :Internet

Сен-Жермен-Де-Пре

Овај леп париски кварт је место окупљања интелектуалаца и уметника почев од XVII века. Добио је име по некадашњој опатији Сен-Жермен-Де-Пре, најпрестижнијој у Паризу до Револуције.

Енциклопедисти Дидро и Д'Аламбер су се састајали у кафићу "Ландел" и "Прокоп" који још увек постоје.

Пикасо је имао свој атеље у улици Гран Огустен од 1937. до 1967. А 1937. ирски писац Самјуел Бекет се доселио у Париз. Он је посећивао Сен-Жермен, где се спријатељио са швајцарским вајаром Албертом Ђакометијем.

За време Другог светског рата кафићи у овом кварту су постали места окупљања: сваког дана Жан Пол Сартр и Симон де Бовоар су се састајали у једном од три легендарна кафића: "Два Мајмуна", "Кафе Флор" и "Пивница Лип".

После рата град је постао центар култуног живота у Паризу. Крајем четрдесетих година, писац и музичар Борис Виан оживео је цез клубове у кварту у којима су гостовали амерички цезери као што су Дјук Елингтон или Мајлс Дејвис.

Током педесетих и шездесетих година филозофи, аутори, глумци и музичари често су посећивали кабаре клубове и пивнице где је егзистенцијална филозофија постојала у исто време са америчким jazz-ом.

Почетком седамдесетих година кварт је постао више трговачко, а мање друштвено место. Међутим, и даље су се у Пивници Лип састајали бројни новинари, глумци и политичари.

*Превела са француског: Тијана Станаревић I-2
Милица Кланичек I-2*

Die Logik der Sprache

Kaya Yanar weiß es genau: Die deutsche Sprache ist kompliziert. Es ist also gut zu verstehen, dass viele Ausländer Probleme damit haben. Schon Mark Twain und John F. Kennedy hatten es nicht leicht – und nun reden auch viele Deutsche schon wie Ausländer. (...) Das Thema dieses Kapitels ist die Sprache. Für mich ist Sprache etwas Wunderschönes. Ohne Sprache gäbe es keine Poesie und keine Kultur! Liebeserklärungen, politische Diskussionen, Steuerbescheide – ohne Sprache undenkbar! (...)

In letzter Zeit wird Sprache jedoch immer mehr zum Politikum. Die Parteien fordern, dass in Deutschland lebende Ausländer ihre Deutschkenntnisse verbessern sollen, um sich besser zu integrieren. Eine gute Idee! Ich bin sicher, dass das hervorragend funktioniert. Wenn alle Ausländer fleißig Deutsch lernen, heißt es an den Bushaltestellen in Berlin-Neukölln bald nicht mehr: „Gibst du mir Handy, du Idiot!“, sondern: „Bitte ermöglichen Sie gemeinsam mit mir den unbürokratischen Besitzerwechsel bezüglich Ihres Mobiltelefons.“

Einige Politiker vertreten folgende Ansicht: Viele Ausländer weigern sich, die deutsche Sprache zu lernen, weil sie „integrationsunwillig“ sind. Das mag auf manche Ausländer auch zutreffen, aber möglicherweise trauen sie sich diese Aufgabe einfach nicht zu! Die deutsche Sprache ist nämlich unheimlich kompliziert. Mir persönlich fiel es leicht, Deutsch zu lernen – ich bin in Frankfurt groß geworden (dafür ist mein Türkisch miserabel!). Aber Menschen, die nicht hier aufgewachsen sind, tun sich schwer. Wenn das Erlernen der deutschen Sprache so einfach

wäre, dann hatte mich mein Vater sicherlich öfter einmal „mein Zögling“, „der Nachwuchs“ oder „mein Stammhalter“ genannt, und nicht immer nur „Volldepp“ ! (...) Es heißt immer, die Eskimos haben über 100 Wörter für „Schnee“ – aber dafür haben sie auch nur eins für „Boris Becker“. Im Deutschen hingegen: „Boris“, „Bobbele“, „Der Leimener“, „Der ehemalige Achtzehnjährige“, „Bum-Bum Boris“, „Der Rothaarige“, „Der jüngste Wumbledon Sieger aller Zeiten“, „Papa“, „Der männliche Steffi Graf“, „Der Depp“!

Wie soll ein Ausländer da durchblicken?

Die Liste der offenen Fragen in Bezug auf die deutsche Sprache ist endlos. Hier eine willkürliche Auswahl:

Warum wird „Kuss“ mit zwei „s“ geschrieben, „Bus“ aber nur mit einem? Weil man für einen Kuss zwei Leute braucht, im Bus aber auch alleine sitzen kann?

Warum heißt es „Ich reite einen Esel – schon gestern ritt ich ihn“, aber „Ich leite einen Deutschkurs – schon gestern leitete ich ihn“? Warum nicht „litt“? Weil die Schüler schon litten? (...)

Tatsächlich kann man in Deutschland ein Phänomen beobachten, das Sprachwissenschaftler „Ethnolekt“ nennen: Die deutsche Sprache verändert sich durch den Einfluss von Migranten – gerade in Großstädten. Das beginnt mit der Aussprache: Immer mehr junge Deutsche sagen „isch“ statt „ich“. Selbst Prominente wie Lukas Podolski sprechen so, auch wenn Poldi das vehement bestreitet: „Das ist so nisch rischtisch!“

Где је логика језика?

Каји Јанару је познато: немачки језик је компликован. Разумљиво је и да многи странци с тим имају проблеме. Чак Марку Твену и Џону Ф. Кенедију није било лако – а многи Немци сада такође говоре попут странаца. (...) Тема овог поглавља је језик. За мене је језик нешто прелепо. Без језика не би било поезије ни културе! Изјаве

љубави, политичке дискусије, порески рачуни – без језика су незамисливи !

У последње време је језик увек предмет велике политичке важности. Странке захтевају да странци који живе у Немачкој треба да побољшају своје знање немачког језика како би се боље уклопили. Каква добра идеја! Сигуран сам да сјајно функционише. Када би сви странци вредно учили немачки, на аутобуским станицама у Берлину ускоро се не би говорило: „Одмах ми дај свој мобилни, идиоте!“, већ: „Да ли бисте омогућили небироократску промену власника Вашег мобилног телефона?“

Неколицина политичара заступа следеће мишљење: много странаца одбија да добро научи немачки језик јер су без жеље да се уклопе. И то се може односити на неке странце, али можда они једноставно не верују да могу да испуне тај задатак! Немачки језик је, наиме, веома компликован. Мени је лично лако полазило од руке да научим немачки – одрастао сам у Франкфурту (тако да је мој турски јако лош!). Али, људи који нису одрасли овде имају потешкоће. Када би учење немачког језика било тако једноставно, онда би ме отац сигурно чешће називао „мој питомац“, „мој наследник“ или „мој првенац“, а не увек „будала“ ! (...) Прича се да Ескимима имају више од 100 речи за „снег“ – али зато имају само једну за „Борис Бекер“. Наспрам томе, у немачком језику: „Борис“, „Бобела“, „Лајменац“, „Бивши осамнаестогодишњак“, „Бум-Бум Борис“, „Црвенокоси“, „Најмлађи освајач Вимблдона свих времена“, „Тата“, „Мушки Штефи Граф“, „Идиот“!

Како то странци да разумеју?

Листа отворених питања у вези немачког језика је бескрајна. Ево једног случајног избора:

Зашто се реч „Kuss“ (пољубац) пише са два „s“, а „Bus“ само са једним? Зато што су за пољубац потребне две особе, а у аутобусу се може седе и сам?

Зашто се каже: „Јашем магарца – и јуче сам га јахао.“ („Ich reite den Esel – schon gestern ritt ich ihn.“), али „Водим

Преводилачке свеске

курс немачког – и јуче сам га водио.“ („Ich leite einen Deutschkurs – schon gestern leitete ich ihn.“) Зашто не „litt“ уместо „leitete“? Зато што су ученици већ патили (litten)?

У Немачкој се може заиста посматрати феномен, који лингвистичари називају „етнолект“: Немачки језик се мења под утицајем досељеника – нарочито у великим градовима. То почиње изговором: Све више младих Немаца говоре „isch“ уместо „ich“ (ја). Чак и звезде, попут Лукаса Подолског, причају тако, иако то жестоко поричу: „Das ist so nisch rischtisch!“ уместо „Das ist so nicht richtig!“ („То није истина!“) (...)

*Са немачког превели: Жељка Ранковић
Немања Живковић II-4*

Изјаве Алберта Ајнштајна

- 2 ствари су бесконачне: васиона и људска глупост; додуше, нисам сигуран за прву.
- Држи руку на пећи један минут и минут ће ти деловати као сат времена. Буди са лепом девојком сат времена и сат ће ти деловати као минут. ТО је релативнист.
- Ако је А успех у животу, онда је А једнако Б плус Ц плус Д- рад је Б, Ц је разонода, а Д је држање језика за зубима.

Ма шта кажеш

- Фидел Кастро је проглашен за најбољег школског атлетичара на Куби 1944.
- Верује се да је први ручни сад добила краљица Елизабета I од Ерла од Лестера 1527 године, али не постоји доказ који би то потврдио или порекао.

Преводилачке свеске

- Лако је изгубити се у Пентагону пошто тамо има више од 17 миља ходника.
- Краљ Сулејман је имао око 700 жена и више од 200 конкубина.
- Луј Пастер није био добар студент и припадао је лошијој половини свог разреда из хемије.
- Конзервативна странка се тако још зове од 1832. Године, а пре тога се звала странка Торијеваца. Реч *тори* потиче из ирског језика и значи одметник или бандит.
- Чарлс Дикенс је је веровао да може побољшати своје писање једино спавајући окренут северу.
- Три најпознатија западњачка имена у Кини су: Исус Христ, Ричард Никсон и Елвис Присли.
- Када је Алберт Ајнштајн умро, његове последње речи су отишле са њим. Медицинска сестра која га је неговала није знала немачки.
- Катарина I од Русије сачинила је правило по никоме није било дозвољено да се, на некој од њених забава, напије пре девет сати.
- Током владавине Елизабете I, плаћао се порез на мушке браде.
- Један од поклона за венчање краљици Викторији било је пола тоне, сира.
- Исак Њутн био је опседнут окултним и натприродним.
- Марији Кири која је два пута освојила Нобелову награду и открила радијум, није било дозвољено да постане члан престижне Француске академије зато што је била жена.
- Енглеска краљица Ана (1665-1714) је надживела свако од своје седамнаесторо деце.
- Моцарт никада није ишао у школу.
- Говори се да је Пабло Пикасо имао толико мало новца, да је у једном тренутку био приморан да запали своје сопствене слике како би се угрејао.

- Доктор Жозев Ињас Гиљотен који је гиљотину учинио славном (грешком) и по коме је названа, није је изумео. Био је против смртне казне. Антоан Луји ју је изумео.

Quotes of Albert Einstein

Two things are infinite: the universe and human stupidity; and I'm not sure about the universe.

Put your hand on a hot stove for a minute, and it seems like an hour. Sit with a pretty girl for an hour, and it seems like a minute. THAT'S relativity
If A is a success in life, then A equals B plus C plus D. Work is B; C is play; and D is keeping your mouth shut.

REALLY!

Fidel Castro was voted “Cuba’s best schoolboy athlete” in 1944.

It is believed that the first wristwatch was presented to Elizabeth I by the Earl of Leicester in 1572, but there is no proof to either confirm or deny this claim.

Getting lost in the Pentagon is easy as there are over 17 miles of corridors.

King Solomon had about 700 wives and Over 200 concubines.
Louis Pasteur was not a good student, and was in the bottom half of his class in chemistry.

The Conservative party has only been called that since 1832. Before that they were “The Tory Party”. The name comes from the Irish for outlaw or bandit.

Charles Dickens believed that by only sleeping facing North, this would improve his writing.

The three best-known western names in China: Jesus Christ, Richard Nixon, and Elvis Presley.

When Albert Einstein died, his final words died with him. The nurse at his side didn't understand German.



Catherine the First of Russia, made a rule that no man was allowed to get drunk at one of her parties before nine o'clock. During the reign of Elizabeth I, there was a tax put on men's beards.

One of Queen Victoria's wedding gifts was a half tone cheese.

Sir Isaac Newton was obsessed with the occult and the supernatural.

Marie Currie, who twice won the Nobel Prize, and discovered radium, was not allowed to become a member of the prestigious French Academy because she was a woman.

Queen Anne (1665-1714) outlived all 17 of her children. Mozart never went to school.

It is said Pablo Picasso had so little money at one point he was forced to burn his own paintings to keep warm.

Dr. Joseph-Ignace Guillotin, who made the guillotine popular, (by mistake), and for whom it is named, did not invent it. He was against the death penalty. Antoine Louis invented the guillotine.

Са српског превеле: Катарина Краљевић III5

Ана Филиповић III5

Јована Поповић III5

Јелена Радовановић III5

Данијела Томић III5

Interview mit Katja

1. Sie sind für sechs Monate nach Serbien gekommen. Was waren ihre Erwartungen und wurden sie erfüllt?

„Ihr könnt ruhig "du" zu mir sagen!

Ich bin nach Serbien gekommen weil ich Neues sehen wollte. Das habe ich auf jeden Fall. Erwartet habe ich viel Fleisch im Essen, Balkanmusik so im Stil von "Gogol Borello" oder "Shantel", Gastfreundschaft, einen kalten Winter und eine spannende Arbeit. Das Einzige, was sich bisher nicht so richtig erfüllt hat, sind die Musik und der Winter.“

2. Müssen alle an deinem Projekt teilnehmen?

„Oh nein, niemand muss. Voraussetzungen sind Lust etwas über und mit Medien auf Deutsch zu lernen und eine Sprache, in der wir reden können und uns auch verstehen, dafür reicht mein Serbisch leider nicht. Englisch, Deutsch und Französisch gehen ganz gut ;).“

3. Wissen die Schüler wo sie dich finden können?

„Na ich hoffe doch! Für alle, die es noch nicht wissen: Mein Büro ist gegenüber dem Deusthraum im Keller!“

4. An welchen Tagen bist du für die Schüler verfügbar?

„Rein theoretisch immer von Montag bis Freitag 10.00 bis 16.00 Uhr. Es gibt aber auch noch die Sprechzeit, die wirklich offen für alle und jeden ist. Die ist immer Dienstag und Donnerstag von 13.00 bis 15.00 Uhr.“

5. Ist die Nummer der Schüler die an deinem Projekt teilnehmen so wie du erst erwartet hattest?

„Es sind im Moment noch wesentlich mehr! Bisher haben mir 30 Schüler die Interesse haben ihre Emailadresse gegeben, acht weitere kommen noch dazu. Wie viele dann wirklich mitmachen werden wir allerdings auch erst noch sehen.“

6. Hast du begonnen, deine Pläne für das Projekt zu realisieren?

„Ich bin mit der Auswertung der Umfrage fast fertig. Wie es dann weitergeht bestimmt ihr Schüler. Ich gebe nur die Struktur und Anleitung.“

7. Dieses Projekt ist eine außerschulische Aktivität, sind die Schüler während oder nach der Schule bei dir?

Преводилачке свеске

„Wir werden an vielen verschiedenen Orten sein, vielleicht auch einige Zeit im Deutschaum, in der Natur- das kommt ganz darauf an, was es denn jetzt genau wird.“

8. Kannst du uns die grundsätzliche Beutung des Projekts erklären?

„Puuh. Ich will euch schülern de Mglichkeit geben etwas über, mit und an Medien zu lernen. Und Deutsch natürlich!“

9. Was ist das Ziel deines Projektes?

„Medien- und Sprachkompetenz. Ihr Schüler sollt den Umgang mit Medien und Sprachen lernen beziehungsweise die Angst davor verllieren. Ganz schön hochgesteckt...“

10. Auf welche Weise hast du die Schüler mit dem Ziel und der Bedeutung des Projektes vertraut gemacht?

„Bisher noch gar nicht. Das kommt alles erst mit der Arbeit an dem Projekt.“

11. Welchen Rat würdest du denen geben, die sich an dem Projekt beteiligen wollen?

„Bloß keine Angst vor Fehlern! Aus Fehlern lernt man am besten und in so einem Projekt tun sie auch keinem weh!“

12. Am Ende sag mir bitte deine Eindrücke von unserer Stadt, unserer Schule und ob du planst uns wieder zu besuchen?

„Die Stadt: Valjevo ist wirklich schön und die Lage in den Bergen ist traumhaft. Allerdings ist es etwas klein. Wenn man wie ich keinen außerhalb der Schule kennt, ist es ein bisschen schwierig etwas in der Freizeit zu nternehmen und dabei nicht allein zu sein. Die Schule ist sehr groß und es gibt ja sooooo viele Schüler. Ich fühl mich hier ganz wohl.

Und ja, ich kann mir gut vorstellen wieder her zu kommen. Valjevo und der Gradac sollen im Sommer ja fantastisch sein!“

*Текст написао: Никола Тодоровић II-6
Са немачког превела: Ана Алексић IV-4*

Уредништво:

Одговорни уредници: Ивана Тешић
Биљана Маринковић

Редакција: Професори страних језика